คิดอย่างแชมป์โลก

36 PRINCIPLES OF EXCELLENCE

บัณฑิต อึ้งรังษี

ตัวอย่าง

36 หลักการแห่งความเป็นเลิศ

เป็นหนังสือ WORLD CLASS ฉบับสมบูรณ์

BEST SELLER

พิมพ์ครั้งที่ 11

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือ **"คิดอย่างแชมป์โลก"** นี้เป็นฉบับสมบูรณ์ของหนังสือ "WORLD CLASS สร้างคนไทยไประดับโลก" โดยมีการปรับปรุงดังนี้

1. **สื่อประโยชน์** และจุดมุ่งหมายของหนังสือให้ชัดเจนขึ้น โดยการเปลี่ยนชื่อ
2. **แก้คำผิด**
3. **คุ้มต้นทุนและราคา**
4. **เพิ่มเติมเนื้อหา**
5. **ปรับปรุงเนื้อหา** ให้เหมาะกับคนทั่วไปที่ต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นเลิศ
6. **อธิบายความหมายในบางบทให้ชัดเจนขึ้น**
7. **แก้ปัญหาเรื่องหนังสือฉีกขาดง่าย**

ทางสำนักพิมพ์หวังว่า ท่านจะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ตามที่ผู้เขียนตั้งใจไว้

สำนักพิมพ์เซอรี่บุ๊คส์

สารบัญ

1 เขียนความฝันลงไป
MAKE A DREAM LIST p. 38

2 วิธีทำความฝันให้เป็นจริงเร็วขึ้น
SPEED UP YOUR DREAMS p. 48

3 แซงหน้าฮีโร่ของคุณเอง
OUTDO YOUR ROLE MODEL p. 51

4 การเรียนรู้ จริงๆ แล้วเป็นเรื่องสนุก
LEARNING IS FUN p. 54

5 รู้เป้าหมายชีวิตเร็ว ยิ่งได้เปรียบ
THE ADVANTAGE OF SPEED p. 57

6 คนระดับโลก เลือกอาชีพที่ถูกต้อง
CHOOSE YOUR OCCUPATION p. 61

7 วินัย
DISCIPLINE p. 67

8 จงภูมิใจในความแตกต่าง
BE DIFFERENT p. 76

ตัวอย่าง

9 สมาธิ
FOCUS p. 80

10 ความจำ
MEMORY p. 83

11 ยิ่งอ่านมาก ยิ่งได้เปรียบ
READERS ARE LEADERS p. 85

12 มันยากก่อนที่มันจะง่าย
PATIENCE p. 88

13 เลือกงานที่ให้ประสบการณ์และอนาคต
(เงินเดือนเป็นเรื่องรอง) p. 90
CHOOSE WORK FOR THE RIGHT REASONS

14 อย่าเชื่อเรื่องทางลบต่างๆ ที่คนอื่นบอกว่าเรา *เป็น* p. 93
RECOGNIZE FALSE BELIEFS

15 เลือกเกิดไม่ได้ เลือก "เป็น" ได้
DON'T BE LIMITED BY OUR BIRTH p. 97

16 เรียนรู้จากความผิดพลาดของ "ผู้อื่น"
LEARN FROM "OTHER PEOPLE'S" MISTAKES p. 101

17 อย่ายอมรับผลงานที่แค่ "พอผ่าน"
NEVER ACCEPT "MEDIOCRITY" p. 104

18 ความสามารถสำคัญกว่ากระดาษ
ABILITY IS MORE IMPORTANT THAN
A PIECE OF PAPER p. 107

19 คนเป็นเลิศคิดแต่เรื่องอนาคต คนธรรมดาคิดเรื่องอดีต
NO REGRETS
p. 109

20 ความอึด
CONDUCT EVERYTHING THAT MOVES
p. 111

21 อย่าเป็น “กบในกะลา”
WORLD VIEW
p. 115

22 คนที่เป็นเลิศ ผลงานต้องสม่ำเสมอ
CONSISTENCY
p. 118

23 การ “จินตนาการ”
IMAGINATION RULES THE WORLD
p. 121

24 ความเชื่อมั่นในตนเอง
SELF-CONFIDENCE
p. 126

25 ความไว้เนื้อเชื่อใจ
TRUST: YOU HAVE TO “EARN” IT
p. 131

26 โชว์ผลงานให้โลกเห็น
VISIBILITY
p. 134

27 ไม่ต้องกลัวคำวิจารณ์
CRITICISM
p. 139

28 หาพี่เลี้ยงที่ดีที่สุด
HOW TO FIND THE BEST MENTOR/TEACHER
p. 143

ตัวอย่าง

29 เร่งการเรียนรู้ ACCELERATED LEARNING p. 145

30 อย่าหวังผลตอบแทนทันที COMPENSATION p. 150

31 ประเมินตนเองตลอดเวลา FEEDBACK p. 151

32 ความมุ่งมั่น DETERMINATION p. 152

33 ความลับสุดยอดแห่งการพัฒนาทักษะ SECRET OF THE MASTER p. 153

34 ไอคิวกับความสำเร็จ IQ ≠ SUCCESS p. 158

35 เคารพคำว่า "มืออาชีพ" PROFESSIONAL p. 163

36 ล้มแล้วลุกได้ดีกว่าเดิมด้วย MAKE A COMEBACK p. 166

ตัวอย่าง

คำนำ

อดีต

ปัจจุบัน

ตัวอย่าง

อนาคต

อดีต :

สมัยที่ผมเติบโตมาในประเทศไทย เป็นเรื่อง “ไม่ปกติ” ที่คนไทยจะเป็นระดับโลกในด้านใดสักด้านหนึ่ง ถ้าเรามีแม้แต่ “ใกล้” ระดับโลกสักคนสองคน เราจะตื่นเต้นกันมาก ในขณะที่ประเทศอื่นนั้น ความสำเร็จระดับเดียวกัน เขากลับเฉยๆ เพราะของเขามีมากมาย ถ้าจะทำให้คนของเขาตื่นเต้น มันต้องระดับสำคัญจริงๆ เช่น ถ้าเป็นกีฬามวย ก็ต้องชนะรุ่นเฮฟวี่เวท ถ้าเป็นวงการภาพยนตร์ก็ต้องได้รางวัลออสการ์ ถ้าเป็นเกียรติประวัติผลงานชีวิต ก็คงต้องเป็นรางวัลโนเบล ฯลฯ

ตัวอย่าง

ใครเป็นคนตั้งกฎนี้

แต่ตอนนั้น ผมกลับตั้งคำถามว่า “เอ๊ะ ทำไมต้องเป็นเรื่อง ‘ปกติ’ ที่ฝรั่งจะต้องเก่งกว่าคนไทยในแทบทุกๆ ด้าน
ไม่ว่าจะเป็นกีฬา ดนตรี การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ภาพยนตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ”
ทำไมคนไทยเราต้องยอมรับกันว่ามันเป็น “เรื่องปกติ” ที่คนชาติอื่นจะเก่งกว่าเรา ใครเป็นคนตั้งกฎนี้ ตั้งกันตั้งแต่ตอนไหน คนไทยเราเปลี่ยนสิ่งนี้ได้ไหม
แล้วที่สำคัญ **เมื่อไหร่จะเปลี่ยนกันซะที**

อีกอย่างหนึ่งที่ผมอัดอั้นตันใจมาก คือในวงการออร์เคสตร้าในประเทศไทยในตอนนั้น ภาพที่ผมและทุกคนคุ้นเคย ก็คือการจ้างฝรั่งมาคุมคนไทย มันเป็นภาพที่สะท้อนในความเชื่อของคนไทยส่วนใหญ่ในสังคม (แม้ในเรื่องที่นอกเหนือจากวงการออร์เคสตร้า) ที่ว่า “ฝรั่งเก่งกว่าคนไทย”

ปัจจุบัน :

ตัวอย่าง

มีอยู่ครั้งหนึ่งไม่นานมานี้ (มกราคม 2551) ผมขึ้นรถแท็กซี่ในกรุงเทพฯ คนขับรถจำผมได้ว่าเป็นวาทยกรที่ชนะการแข่งขัน จึงถามผมแบบแปลกใจสุดๆ ว่า “จริงหรือที่คุณไปแข่งชนะฝรั่ง ไม่น่าเชื่อเลย”

ผมรู้สึกงงๆ ที่เขาถามอย่างนั้น เพราะไม่คิดว่าเป็นเรื่องที่ต้องแปลกใจอะไร และเริ่มสงสัยว่า นี่เป็นความคิดของคนไทยส่วนใหญ่หรือเปล่า

อย่างไรก็ตาม ผมตอบกลับไปว่า.....

“อ๋อ ผมคุมนักดนตรีฝรั่งครั้งแรกเมื่ออายุ 18 ปี และก็ทำงานคุมวงฝรั่งมาตลอดเกือบ 20 ปี แทบไม่เคยทำงานที่เมืองไทยเลย และก็แข่งชนะงานคู่แข่งฝรั่งมาได้ตลอด ไม่เคยตกงาน”

คนขับรถทำหน้าเหมือนผมกำลังเล่าให้ฟังว่า “เจอแมวออกลูกเป็นลิง”

สำหรับผมแล้ว การที่คนเอเชียเก่งกว่าฝรั่งนั้น เป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว อาจเป็นเพราะอยู่ต่างประเทศซะนาน จึงได้รู้ความจริง

และก็ค่อนข้างแปลกใจ เมื่อมาแสดงคอนเสิร์ตในเมืองไทยครั้งแรกๆ ที่มีคนสังเกตว่าเพิ่งเคยเห็นคนไทยไปคุมวงฝรั่ง

ผมแปลกใจเพราะตนเองไม่เคยสังเกตมาก่อน ทำงานแบบนี้จนเคยชินกว่าสิบปี ไม่เคยคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าสังเกตสังกาอะไร เป็นเรื่องธรรมดา

ความคิดที่ว่า “ฝรั่งเก่งกว่าคนไทย” นั้นไม่เคยอยู่ในหัวผมเลย

ความคิดที่ต้องเปลี่ยน

ผมคิดว่าความคิดและความเชื่อที่ว่า “ฝรั่งเก่งกว่าคนไทย” นี้ เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ประเทศเรายังล้าหลัง เพราะเป็น**ความเชื่อที่ไม่จริง**แม้แต่น้อย

และเป็นความคิดที่ “จำกัดความสามารถ” ของเราไปโดยปริยาย

เป็นเพราะกฎของโลกที่ว่า “As a man thinks, he is.” คุณคิดอย่างไร คุณก็เป็นอย่างนั้น หรือในอีกนัยหนึ่ง “มนุษย์จะพัฒนาการไปตามอย่างที่ตนคิด”

ตัวอย่าง

เพราะฉะนั้น ถ้าเรา**คิด**ว่าเราด้อยกว่า เราก็ปฏิบัติตามนั้น และผลก็เป็นเหมือนที่เรา**คิด**

คนไทยหลายคนอาจคิดว่า อาจเป็นเพราะกรรมพันธุ์ของเชื้อชาติของเขาที่ทำให้ประเทศชาติเขาก้าวหน้ากว่า หรือคนของเขาฉลาดกว่า มีไอคิวสูงกว่า นี่เป็น**ความคิดที่ผิดๆ** ของบางคนที่ไม่เคยไปเรียนหรือทำงานในต่างประเทศ ถ้าคุณได้ไปอยู่เมืองนอกนานๆ แบบผม คุณก็จะรู้ว่า **มันไม่จริงเลย!** ผมอยู่เมืองไทยก็เป็นคนที่เรียนใช้ได้คนหนึ่ง แต่ผมจะตกใจในความเก่งของเพื่อนๆ รุ่นเดียวกันหลายคน ที่ทำยังไงผมก็เก่งสู้เขาในเรื่องการเรียนและความฉลาดไม่ได้ แต่พอผมไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่อเมริกา

ตอนอายุ 17 ปี สงสัยว่า เอ๊ะ ทำไมเราเก่งกว่าเพื่อนฝรั่งโดยไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลย และทำไมวิชามันง่ายกว่าเมืองไทยเยอะนัก ได้ A กันง่ายเหลือเกิน...

จนถึงตอนนี้ ผมก็ยังคิดว่า คนไทยส่วนใหญ่ก็ยัง**ยอมรับ**กันอยู่ว่าคนไทยเราต้อง**เป็นรอง**เสมอ ภาพที่ทำให้ผมเศร้าหมองมากทุกครั้งที่กลับมาเมืองไทยก็คือ ทุกครั้งที่ไปพัทยาก็เห็นผู้หญิงไทยถูก “ซื้อตัว” ไปเป็นพาร์ทเนอร์ให้กับคนต่างชาติ เดินกันให้ว่อนทั่วเมือง (สาเหตุใหญ่ก็คือ ประเทศเรา “จน” กว่าเขา) จนเด็กเยาวชนของเรา “เคยชิน” กับภาพนั้น เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

หรือแม้ในเชิงธุรกิจ การต่อรองกับต่างชาติ เราก็เสียเปรียบอยู่บ่อยๆ เพราะเราเป็นประเทศที่ไม่ค่อยมีอำนาจ ต่างชาติไม่ค่อย “เกรงใจ” เท่าไรนัก

คนไทยไปในต่างประเทศก็จะถูกดูถูกอยู่บ่อยๆ ประเทศอเมริกาก็ไม่ค่อยไว้ใจให้คนไทยเข้าประเทศ เราไปที่ประเทศไหนในโลกก็ต้องขอวีซ่ากันตลอด (จะมียกเว้นก็เช่นประเทศลาว) ไม่เหมือนคนอเมริกัน ญี่ปุ่น หรือยุโรป ซึ่งเดินทางไปได้ค่อนโลกไม่ต้องขอวีซ่า

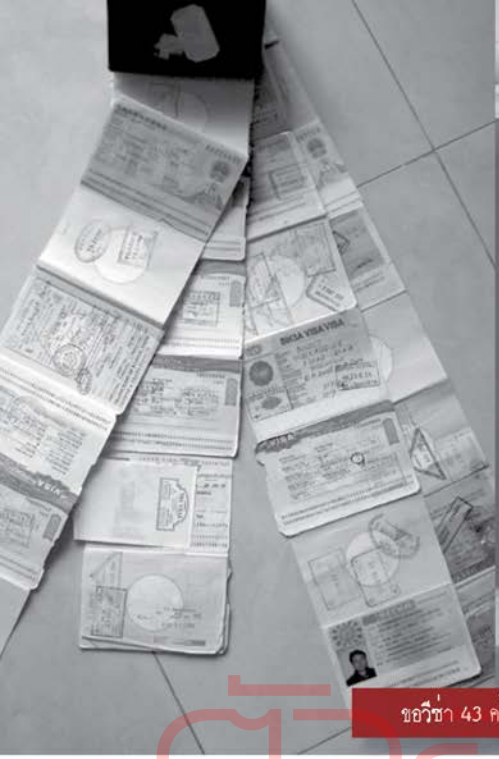

ขอวีซ่า 43 ครั้ง ในรอบ 3 ปี

ตัวอย่าง

ภาพลักษณ์คนไทย

พ่อตาของผม มร.เจฟฟรี โจนส์ ซึ่งผมเคยเล่าให้ฟังในหนังสือ “ต้องเป็นที่หนึ่งให้ได้” ว่าเป็นชาวอเมริกันที่แทบจะเป็นคนเกาหลีไปแล้ว มีประสบการณ์มาเล่าให้ผมฟังว่า เขาได้คุยกับเพื่อนของเขาซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้ว่า (mayor) ของเมืองโซลในขณะนั้น และพูดว่า “ลูกเขยของผมได้ตำแหน่งเป็นหนึ่งใน ‘ข้าราชการ’ ของเมืองโซลแล้ว” (Seoul Philharmonic Orchestra ที่ผมทำงานอยู่นั้น อยู่ภายใต้การดูแลของเมืองโซล)

ผู้ว่าโซล (ซึ่งตอนนี้ได้เป็นประธานาธิบดีเกาหลีใต้คนใหม่) ก็ถามว่า

“ใครคือลูกเขยคุณครับ”
“อ๋อ ก็คนที่เป็นหนึ่งในสามวาทยกรคนใหม่ของ Seoul Philharmonic Orchestra ไงล่ะครับ”
“อ๋อ เจ้าเด็กไทย (Thai kid) นั่นนะเหรอ **ผมไม่นึกว่าจะมีคนไทยมีพรสวรรค์ด้วย!”**

นี่เป็นภาพพจน์ที่ผมคิดว่า อยู่ในสายตาคนต่างชาติที่มองคนไทย และเป็นสิ่งที่ผมต้องเจอประจำในขณะทำงานที่ต่างประเทศ

ตัวอย่าง

คนไทยก็เคยชินกับการที่คนไทยเป็นลูกน้องฝรั่งจนกลายเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ว่าในประเทศเราเอง หรือในประเทศของเขา คนเก่งๆ ของเรา ไม่ว่าศิลปินหรือนักกีฬาเก่งๆ ถ้าทำงานในต่างประเทศ ก็จะถูกปัดโอกาส ปิดทางขึ้น เพราะในระดับนานาชาติแน่นอน ประเทศที่ใหญ่กว่าก็ต้องการผลักดันคนของเขาเองให้ได้โอกาสได้งานก่อน

Glass Ceiling (เพดานกระจกใส)

ในอเมริกา มีศัพท์คำหนึ่งว่า glass ceiling (เพดานกระจกใส) ที่คนผิวสีเหลืองหรือผิวดำต้องเผชิญเมื่อไต่เต้าบันไดแห่งความสำเร็จ คือมีเพดานสกัดการขึ้นของเขา คือขึ้นไปถึงได้ระดับหนึ่งก็ขึ้นต่อไม่ได้แล้ว ตำแหน่งใหญ่สุดที่เป็น "หน้าตา" ของบริษัทก็จะตกอยู่กับคนชาติของเขาเอง (ที่ใช้คำว่า glass หรือกระจกใส เพราะยังมองเห็นตำแหน่งข้างบนได้ แต่ขึ้นไปไม่ได้)

สภาพ glass ceiling นี้ แน่นอนก็มีปรากฏในประเทศของเราด้วย โดยเฉพาะถ้าคุณทำงานในองค์กรที่เป็นของครอบครัว โอกาสที่จะขึ้นสูงสุดเป็นเบอร์หนึ่งขององค์กรนั้นก็อาจจะยากมาก หรือองค์กรที่เป็นของคนต่างชาติหรือนิยมคนต่างชาติ

ตัวอย่าง

ตัวผมเอง โดน "เบียดเบียน" เรื่องนี้จากต่างชาติเป็นประจำ แต่ก็ตัดสินใจทำในสิ่งที่คิดว่าทำได้ ซึ่งก็เรียกว่า "โชคดี" มหาศาลที่หลุดรอดขึ้นมาจนได้ แต่ผมค่อนข้างจะเชื่อมั่นว่าคงจะ "หลุดรอด" ลืมตาอ้าปากหายใจได้เร็วกว่านี้มาก *ถ้าผมเป็นคนอเมริกันหรือยุโรป**

---

*ในอเมริกาหรือเอเชีย ไม่ว่าจะเป็นในวงการแฟชั่น ดนตรี สถาปัตยกรรม ศิลปะ ฯลฯ อะไรที่มีกลิ่นอายของความเป็นยุโรปแล้ว จะดู "เท่" ไปหมด ออร์เคสตร้าในอเมริกาก็นิยมจ้างศิลปินที่ชื่อฟังแล้วเป็นยุโรป เช่น Philippe Jourdan, Leopold Stokowski ฯลฯ ฟังดูแล้วมันโก้พิลึก แต่ถ้าเป็นชื่อฟังแล้วเป็นจีนที่เขาพูดไม่ค่อยได้ ส่วนใหญ่ทั้งคนจ้างก็ไม่อยากจ้าง และคนดูก็ไม่อยากมาดู ในอเมริกา คนจีนที่เติบโตที่นั่น ที่เรียกกันว่าพวก ABC หรือ American-Born Chinese ต้องทนกับการล้อเลียนกับชื่อของเขาเสมอ เพราะสำหรับคนอเมริกัน ชื่อคนจีนฟังดูแล้ว "ตลก" มีโจ๊กอันหนึ่งที่พวกคนจีนในอเมริกาค่อนข้างจะไม่ชอบเอามากๆ คือ ทฤษฎีที่ว่าเวลาคนจีนตั้งชื่อลูก จะเข้าไปในครัวแล้วโยนหม้อไหจานชามลงไปบนพื้น เสียงที่ออกมาไม่ว่าจะเป็น ชิ้ง เช้ง โช้ง ก็จะเอามาตั้งเป็นชื่อลูก

แม้กระทั่งนักดนตรีคลาสสิกที่ดังที่สุดคนหนึ่งของโลกตอนนี้ที่มีชื่อว่า Yo-Yo Ma เป็นนักเซลโลชาวอเมริกันแบบ ABC เมื่อตอนสร้างตัวใหม่ๆ ก็ถูกล้อเลียนประจำแม้กระทั่งจากผู้ใหญ่ในวงการ โดยเรียกชื่อเขาลับหลังว่า Your Ma Ma (แม่ของคุณ)

การแข่งขันอเมริกันที่ไม่มีคนอเมริกันเข้ารอบ

การแข่งขันที่ผมชนะมา คือ Maazel-Vilar Conducting Competition เป็นการแข่งขันที่ทำให้คนอเมริกันในวงการเพลงคลาสสิกไม่พอใจเป็นอย่างมาก เพราะแม้เป็นการแข่งขันที่จัดโดยคนอเมริกัน ใช้เงินคนอเมริกัน วาทยกรปรมาจารย์ที่ตัดสินชื่อ Mr.Maazel ก็เป็นคนอเมริกัน และรอบสุดท้ายก็จัดที่หอที่มีเกียรติที่สุดของอเมริกาและของโลก คือ Carnegie Hall **แต่กลับไม่มีวาทยกรอเมริกันเข้ารอบแปดคนสุดท้ายเลย!**

ซึ่งเรื่องนี้ผมขอกล่าวอย่างเป็นกลางว่า ในฐานะที่ผมได้มีโอกาสศึกษาศิลปะการคุมวงออร์เคสตร้าในหลายประเทศ เช่น อิตาลี ออสเตรีย ออสเตรเลีย อเมริกา รัสเซีย และที่สำคัญ ฟินแลนด์ ประเทศที่การเรียนการสอนเรื่องศิลปะแขนงนี้อ่อนที่สุด ก็คือประเทศอเมริกา

วาทยกรอเมริกันรุ่นใหม่ส่วนใหญ่จะทำงานได้แค่ในประเทศของเขาเท่านั้นเอง ไม่มีสิทธิ์ข้ามไปทำงานในยุโรป เพราะเอาชนะวาทยกรยุโรปไม่ได้ ไม่ผ่านรอบแรก (ในยุโรป ซึ่งถือว่าเป็นที่ที่สำคัญในการสร้างอาชีพการเป็นวาทยกร มีวาทยกรชาติอื่น เช่น ญี่ปุ่น ฝ่าด่านไปทำงานกันอยู่ทั่วไป เพราะคนญี่ปุ่นมี “ฮีโร่” ของเขาเป็นคอนดักเตอร์ชั้นเยี่ยมของโลกชื่อ เซจิ โอซาวะ และคนญี่ปุ่นทำงานหนักมากๆ) และวาทยกรอเมริกันเพื่อนรุ่นเดียวกับผม ก็ขยันสู้คนเอเชียโดยเฉพาะคนจีนหรือญี่ปุ่นไม่ได้

ผมต้องนับว่าตนเอง “โชคดี” มากๆ ที่ไปเริ่มต้นอาชีพที่ประเทศอเมริกาแทนที่จะเป็นยุโรป เพราะนั่นหมายความว่า งานแรกๆ หลังจากจบ คู่แข่งไม่น่ากลัวมากนัก ทำให้ได้งานมาตลอด แต่ตอนนั้นก็ยังคิดว่าต้องพัฒนาตนเองเพิ่มเติม กว่าจะไปเอาชนะคู่แข่งชาวยุโรปได้ แต่เหตุที่ได้งานทำมาตลอด จึงได้มีโอกาสฝึกฝีมือและ “ความอึด” ให้สามารถลดจุดอ่อนของตนเองได้

ผมคิดว่าท่าน Maazel เองก็คงจะผิดหวังในวาทยกรรุ่นใหม่ในประเทศของเขาเอง ถึงกับกล่าวกับผมในขณะที่ได้มีโอกาสศึกษาส่วนตัวกับท่านว่า ผม “โชคดี” ที่เกิดมาเป็นคนเอเชีย เพราะวัฒนธรรมการปลูกฝังความขยันนั้น คนอเมริกันสู้คนเอเชียไม่ได้ (ท่าน Maazel เองเป็นคนที่ขยันสุดๆ ผมไม่เคยเห็นใครที่ทำงานหนักอย่างท่านมาก่อน ท่านสมควรได้รับเกียรติยศอันสูงส่งที่วงการเพลงคลาสสิกและวัฒนธรรมทั่วโลกได้ให้กับท่าน) เป็นที่น่าสังเกตว่าในการแข่งขันรอบสี่คนสุดท้ายของ Maazel-Vilar Competition ที่ผมไปแข่งมานั้น มีคนเอเชียอยู่ถึงสามในสี่ คือ ญี่ปุ่น จีน และไทย

เรียนกับ Lorin Maazel

เรื่องที่น่ากลัวอีกเรื่องหนึ่ง

ในช่วงหลังที่ผมมาคลุกคลีทำโครงการในประเทศของตนเองมากขึ้น ก็สังเกตว่านอกเหนือจากนักท่องเที่ยวแล้ว มีชาวต่างชาติสองประเภทใหญ่ที่มาอยู่บ้านเมืองเราในแบบระยะยาว

ประเภทแรก คือ ประเภทที่เลือกมาอยู่ประเทศไทย เป็นเพราะชอบรักความสวยงามของประเทศเรา หรือแต่งงานกับคนไทย หรือได้งานทำที่ตนเองชอบ ฯลฯ ประเภทนี้มีทางเลือก ส่วนใหญ่เป็นคนที่มีระดับหน่อย

ประเภทหลัง (ประเภทนี้มีเยอะมาก) คือ ประเภทที่**ไม่มีทางเลือกแล้ว** เช่น หลบหนีอาชญากรรมในประเทศตนเอง หางานทำในประเทศ

ตนเองหรือประเทศอื่นในโลกไม่ได้แล้ว ไม่มีใครเขารับ (เพราะไม่เก่ง) แต่มาอยู่เมืองไทยสามารถก้าวหน้าไปได้ไกล เพราะคนไทยยกย่องให้เกียรติเพราะสีผิวและเชื้อชาติของเขา

ที่ผมรับไม่ได้ก็คือ ประเภทหลังนี้นอกจากได้มาอยู่เมืองไทย ได้ใช้ชีวิตแบบ “เทวดา” แต่เพราะความไม่มีคุณภาพของเขา ก็ทำให้คนของเราเสียผลประโยชน์ในหลายด้าน เช่น ต้องไปตกเป็นลูกน้องของเขา งานของเขาที่คนไทยควรจะได้ ก็ตกไปอยู่ในมือคนต่างชาติ (ที่อาจมีคุณภาพน้อยกว่าด้วยซ้ำ) และที่แย่ที่สุด คือถ้าเขาเป็นครูและอยู่ในตำแหน่งที่เป็นผู้นำความคิดให้กับบุตรหลานหรือเยาวชนของเรา
มิหนำซ้ำ บางครั้งยังแสดงท่าทางดูถูกคนไทย

ประเภทหลังนี้น่ากลัวมากๆ เพราะเป็นเหตุบั่นทอนความเจริญของประเทศชาติ และเป็นสิ่งที่สังคมต้องเปลี่ยน*

เกาหลีใต้ ชาตินิยม

ประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศที่ค่อนข้างจะชาตินิยมเอามากๆ เขาคิดว่าชนชาติเขาดีกว่าชาติอื่นหมด พ่อแม่เกาหลีก็ไม่ค่อยยอมให้ลูกแต่งงานกับชาวต่างชาติ คนต่างชาติที่มาทำงานในประเทศเขา คนเกาหลีก็จะมีความระวังเป็นอย่างมาก ชาวต่างชาตินั้นๆ ต้องพิสูจน์ตนเองทุกวันว่ามีค่ามากกว่าการที่เขาจะจ้างคนของเขาเอง ไม่งั้นก็ “เด้ง”

---

*ผมต้องขอทำความเข้าใจเพื่อป้องกันการเข้าใจผิดว่า ตัวผมเองไม่ได้แอนตี้คนต่างชาติ คนเก่งๆ ดีๆ ก็มีเยอะ ผมมีเพื่อนมากมายเป็นคนต่างชาติ ภรรยาก็เป็นฝรั่ง แต่ข้อสำคัญที่ต้องการสื่อ คือเราน่าจะให้เกียรติคนไทยด้วยกัน อย่างน้อยที่สุดก็ให้เท่ากับคนต่างชาติ (แต่ก็มีข้อแม้ด้วยว่า เราควรทำตัวให้เขาให้เกียรติ บางครั้งในต่างประเทศ ผมก็ต้องยอมรับว่าคนของเราทำตัวสมควรให้เขาดูถูกจริงๆ)

ผมคิดว่า นี่อาจจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่ประเทศเกาหลีใต้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เพราะมีความเป็นหนึ่งเดียวในเชื้อชาติ และสนับสนุนคนชาติเดียวกันอย่างชัดเจน ชอบใช้สินค้าที่ผลิตในประเทศตนเอง เช่น จะเลือกเดินทางสายการบิน Korean Air ก่อนเสมอ แม้ว่าส่วนใหญ่แล้วตั๋วจะราคาแพงกว่าสายการบินอื่น

เรื่องที่คนไทยส่วนใหญ่ไม่ทราบ

ผมเคยเขียนถึงเรื่องการที่คนไทยเป็นพลเมืองชั้นสองทุกที่ (ดูหนังสือ “ต้องเป็นที่หนึ่งให้ได้”) แต่ผมคิดว่า คนไทยส่วนใหญ่ยังไม่ทราบถึงการที่รัฐบาลประเทศอื่นๆ “ดูแล” พลเมืองของเขาเอง ประเทศที่ฉลาดๆ มีรัฐบาลที่มีวิสัยทัศน์ จะพยายามดันคนของเขา สินค้าของเขา และวัฒนธรรม ฯลฯ ไปสู่ตลาดโลก

ตัวอย่างเช่น นโยบายของรัฐบาลเกาหลี ที่ใช้อิทธิพลของภาพยนตร์เกาหลีในตลาดโลก โปรโมทอาหารเกาหลีจนดัง หรือโปรโมทสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ให้คนมาเที่ยวประเทศเกาหลีมากขึ้น (ซึ่งจริงๆ แล้วมีที่น่าสนใจไปเที่ยวน้อยกว่าประเทศไทยของเรามาก ผู้เขียนขอยืนยัน) หรือใช้อิทธิพลเพลงป๊อปและสินค้าที่ดังอื่นๆ ทำให้คนยอมรับวัฒนธรรมเกาหลีและเรียนภาษาเกาหลีมากขึ้น เป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมไปต่างประเทศอย่างที่ไม่มีคนเอเชียชาติอื่นคิดถึง

ประเทศที่ไม่ดันคนของตนเองก็จะเสียเปรียบตลอดเวลา คนเก่งๆ ของเขาไม่มีสิทธิ์ “ขึ้น” ไปมีหน้ามีตาในระดับนานาชาติได้ ทำให้ดูเหมือนว่าประเทศนั้นไม่มีคนเก่ง ประเทศเราก็เป็นอาการแบบนี้จริงๆ แล้วคนไทยเก่งๆ มีอยู่ทั่วไป แต่บางครั้งต้องเจอระบบในประเทศที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถ แต่ถ้าไปทำงานต่างประเทศก็จะถูก “กด” เพราะเจ้าของประเทศต้องการดันคนของตนเองมากกว่า

อิทธิพลภาพยนตร์

อีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้ประเทศที่ทำหนังส่งออกได้เปรียบ เป็นที่ทราบกันดีว่า วงการภาพยนตร์นั้นเป็นวงการที่มีอิทธิพลมากวงการหนึ่ง เพราะมีคนเสพเยอะ และผู้สร้างสามารถกล่อมเกลาหล่อหลอมความคิดของคนให้คล้อยตามได้ โดยการเลือกสรรเนื้อหาที่จะสร้าง การที่ฮอลลีวู้ดเป็นเจ้าแห่งโลกของการทำหนัง การเลือกเรื่องราวของประเทศอเมริกามาเล่า การใช้สถานที่ที่ถ่ายทำในประเทศเป็นการโปรโมทการท่องเที่ยวไปในตัว การเลือกบทฮีโร่ให้เป็นคนอเมริกัน คนเอเชียเป็นผู้ร้าย หรืออย่างมากก็พระรอง การที่ไม่เคยมีพระเอกเป็นคนเอเชียในหนังฝรั่งเลย ล้วนเป็นอิทธิพลการกล่อมเกลาความคิดที่ทำให้ประเทศเขา “ได้เปรียบ”

เชื้อชาตินั้น สำคัญไฉน

ประสบการณ์ครั้งแรกที่ผมเองได้ “ตาสว่าง” ขึ้นมาว่าเชื้อชาตินั้น บางครั้งมีความสำคัญมากกว่าความสามารถ

ก่อนหน้าเหตุการณ์ครั้งที่จะเล่านี้ ผมมีความคิดแบบค่อนข้าง “ไร้เดียงสา” ว่าคนในยุโรปหรืออเมริกาที่มีตำแหน่งสูงระดับหนึ่ง มีการศึกษาดี จะมีวิจารณญานดี มีใจเป็นกลาง จะใช้ความสามารถเป็นหลักในการให้โอกาสคน โดยไม่ได้สนใจสีผิว คือเก่งก็ช่วย แต่ตนเองก็ต้องได้เรียนรู้บทเรียนของโลกที่ลึกซึ้งที่ว่า คนอื่นเขาไม่ได้คิดอย่างนี้

เมื่อปี พ.ศ. 2540 ผมได้รับเชิญจากทางคาร์เนกีฮอลล์ ในมหานครนิวยอร์ค ให้เป็นหนึ่งในวาทยกรรุ่นใหม่ของโลก 9 คนที่จะได้ไปศึกษาโดยตรงกับอาจารย์สอนวิชาการอำนวยเพลง (Conducting) ที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก ชื่อว่า Jorma Panula (ยอร์มา พานูล่า) เป็นชาวฟินแลนด์ และผู้จัดได้เชิญออร์เคสตร้ามาจากฟินแลนด์ทั้งวง เพื่อมาร่วมในการเรียนการสอน การเลือกวาทยกรผู้เข้าอบรมจะเลือก 3 คนจากฟินแลนด์, 3 คนจากยุโรป และ 3 คนจากที่อื่นในโลก* (แค่อัตราการเลือกก็ไม่แฟร์แล้ว)

การทำการเรียนการสอนที่เรียกกันในวงการเพลงคลาสสิกว่า Masterclass ครั้งนี้ มีจุดประสงค์ที่เห็นได้ชัดคือการเชิดชูความสำเร็จของประเทศฟินแลนด์ ที่โดดเด่นในด้านการศึกษาดนตรีคลาสสิกเป็นอันดับหนึ่งของโลก โดยเฉพาะทางด้านการสอน

---

*สำหรับรายละเอียดของความ “ไซคดี” ที่ได้รับเชิญไปโครงการนี้ ดูได้ที่บทที่ 11 ของหนังสือ “30 วิธีเอาชนะไซคซะตา”

วาทยกร ซึ่งเป็นเพราะ มร.ยอร์มา พานูล่า ทำให้มีวาทยกรรุ่นใหม่ของฟินแลนด์ออกไป “บุกโลก” มากมาย โครงการครั้งนี้เป็นการพีอาร์ประเทศฟินแลนด์ในถิ่นอเมริกันอย่างเต็มๆ

ตัวผมเองก็ “โชคดี” ได้รับเลือกไปเป็นคนเอเชียคนเดียวใน 9 คนนั้น เมื่อได้เข้าไปอยู่ในคอร์ส ก็เริ่มชัดเจนว่า วาทยกรของฟินแลนด์ที่ได้รับเลือกมานั้น “อ่อน” กว่าประเทศอื่น และในจำนวนเก้าคนนั้นมีคนที่โดดเด่นและมีประสบการณ์มากที่สุดอยู่สองคน คนหนึ่งเป็นชาวสเปน และอีกคนหนึ่งนั้นเป็นคนไทย (คือผมเอง) ทั้ง มร.ยอร์มา พานูล่าเองก็กล่าวเช่นนั้น

Masterclass นี้มีการเรียนกันประมาณหนึ่งสัปดาห์ ในวันสุดท้ายจะมีการเลือกวาทยกรสามคนที่จะได้ออกแสดงคอนเสิร์ตใหญ่ซึ่งแน่นอนก็จะมีสื่อสำคัญๆ มาอย่างมากมาย ทั้งจากอเมริกาและประเทศต่างๆ ทั่วโลก เนื่องจากเป็นงานระดับอินเตอร์

มร.ยอร์มา พานูล่า ผู้สอน ได้เห็นความยุติธรรมที่จะเลือกให้ผมออกแสดงคอนเสิร์ตในครั้งนี้ และได้เสนอไปให้คณะกรรมการ แต่เนื่องด้วยประธานคณะกรรมการเป็นคนฟินแลนด์ จึงได้เห็นความเหมาะสมที่จะเลือกวาทยกรชาวฟินแลนด์ที่อ่อนประสบการณ์กว่าให้เป็นผู้ออกคอนเสิร์ตแทนผม ทำให้ชื่อประเทศไทยได้ถูก “ปัดชื่อ” ตกไปจากการแสดงครั้งนั้น

การตัดสินใจแบบนี้ ทำให้ทั้งผู้ชมและสื่อที่ติดตามงานมาตั้งแต่ต้น รู้สึกถึงความ “แปลกประหลาด” ของการเลือกวาทยกรครั้งนี้ มีคนจำนวนมากโดยเฉพาะวาทยกรที่เป็นผู้ดู ได้แสดงออกถึงความไม่ยุติธรรมครั้งนี้ ทั้งนักเขียนวิจารณ์ดนตรีคลาสสิกชื่อดังของอเมริกา ชื่อ Peter G. Davis ก็ได้เขียนถึงในนิตยสารสำคัญ The New Yorker

CLASSICAL MUSIC PETER G. DAVIS

Conduct Becoming

Budding maestros get a rare opportunity to practice with the real thing; the Chicago Opera's young singers make the most of their material.

(นักวิจารณ์พูดเปรียบเทียบคอนดักเตอร์หลายคนที่คาร์เนกีฮอลล์)

“สำหรับเสน่ห์บนแท่น ผมประทับใจมากกว่ากับงานของ**บัณฑิต อึ้งรังษี** จากประเทศไทย...ถ้าสุดยอดของพรสวรรค์ที่สอนกันไม่ได้ของคอนดักเตอร์คือความสามารถในการกระตุ้นวงออร์เคสตร้าโดยภาษากาย การสบตา และการปรากฏกาย ที่น่าเกรงขาม นักดนตรีคนนี้มีอนาคตที่ยิ่งใหญ่”

sheer podium charisma, though. I was more impressed earlier in the week with the work of Bundit Ungrangsee from Thailand, currently assistant conductor of the Santa Rosa Symphony in California. If a conductor's ultimate unreachable gift is the ability to galvanize an orchestra through body language, eye contact, and an arresting physical presence, this wired-up musician definitely has a major future.

จาก The New Yorker พ.ศ.2540

ชนะที่โปรตุเกส แต่แพ้ประชาสัมพันธ์

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึง “การเมืองระหว่างประเทศ” ในการแข่งขันศิลปะแขนงดนตรี และความเสียเปรียบที่มาจากประเทศเล็ก ก็คือเมื่อตอนผมไปแข่งที่ประเทศโปรตุเกส ในปี พ.ศ. 2540 ปีนั้นเป็นปีที่ผมเป็นตัวเก็งในการแข่งขัน เพราะมีประสบการณ์มากที่สุดอย่างเห็นได้ชัด แต่นักข่าวโปรตุเกสแทบไม่มีใครสนใจมาทำข่าว ไม่ว่าตัวผมเองหรือคู่แข่งคนอื่น แต่ความในใจไปอยู่ที่คู่แข่งขันคนหนึ่งชาวโปรตุเกส คือทุกครั้งที่วาทยกรท่านนี้แสดง นักข่าวก็มากันอย่างคับคั่ง และพอเขาแสดงเสร็จ นักข่าวก็ออกไปหมดอย่างรวดเร็ว ไม่สนใจวาทยกรคนต่อไป

พวกเราที่แข่งขันมาทราบกันทีหลังว่า วาทยกรชาวโปรตุเกสท่านนี้เป็นบุตรของรัฐมนตรีวัฒนธรรมของประเทศโปรตุเกส!
แต่อย่างไรก็ตาม การแข่งขันครั้งนั้น ผมได้รับรางวัลชนะเลิศ ชาวเกาหลีได้ที่สอง และชาวโปรตุเกสได้รับรางวัลชมเชย ในการแสดงคอนเสิร์ตเพื่อปิดการแข่งขัน โดยผู้ชนะเลิศเป็นผู้แสดงคอนเสิร์ต มีทูตต่างๆ ของประเทศที่เข้าแข่งขันมากันครบ ไม่ว่าประเทศนั้นจะได้รางวัลหรือตกรอบ เช่น เกาหลี ญี่ปุ่น ฮ่องกง โปรตุเกส ฯลฯ มีทูตของประเทศเดียวที่ไม่ได้มา คือ **ประเทศไทย!**

พรสวรรค์ในบ้านเกิด

เยาวชนของเราก็ไม่ใช่ว่าเก่งสู้ต่างชาติไม่ได้ เมื่อไรที่เราให้โอกาส เขาก็มีความเก่งที่ไม่น้อยหน้าชาติมหาอำนาจปรากฏออกมามากมาย ยกตัวอย่างเช่น เมื่อวันที่ 4-7 กุมภาพันธ์ 2551 ทางองค์กรของรัฐบาล OKMD (Office of Knowledge Management and Development) ได้เชิญผมมาสอนใน International Conducting Masterclass ครั้งแรกในประเทศไทย โดยผมเลือกวาทยกรรุ่นใหม่ชาวไทย 5 คนที่มีแวว อายุประมาณ 20 ต้นๆ จบปริญญาตรีแล้ว กำกับวงอยู่ตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วประเทศ สิ่งที่ผมต้องทึ่งก็คือ ทุกคนนั้นมีความเก่งเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่ภายในเวลา 4 วันนั้น เขาก้าวหน้าอย่างเร็วมาก เร็วกว่าวาทยกรอเมริกันรุ่นเดียวกันอย่างมากมาย ทำให้ผมรู้สึกว่าในประเทศเรานี้มีคนที่มีพรสวรรค์อยู่ตามที่ต่างๆ มากมาย เมื่อเขาได้โอกาสที่ถูกต้อง ทำให้เกิดการพัฒนาอย่างรวดเร็ว

ตัวอย่าง

อนาคต :

"What has been in the past, doesn't have to continue in the future."

อะไรที่เกิดขึ้นมาแล้วในอดีต
ไม่จำเป็นต้องเป็นหนทางของอนาคต

- Bundit Ungrangsee -

ตัวอย่าง

เมื่อไหร่จะเปลี่ยนกันซะที

...ภาพพจน์กรุงเทพฯ และพัทยา ในความเป็นเมืองที่โดดเด่น (ที่สุดในโลก?) ในด้านอุตสาหกรรมทางเพศ

...ความคิดที่ว่า "ฝรั่งเก่งกว่า" ทำให้พัฒนาศักยภาพของประเทศเราเองไม่เต็มที่

...การดูถูกคนไทยด้วยกันเอง ให้โอกาสคนชาติอื่นก่อน

...การที่ประเทศเราเป็นรองประเทศอื่นอยู่ตลอดเวลา

ฯลฯ

คำถามเดิมๆ ที่กวนใจผมตลอดเวลาก็คือ
เมื่อไหร่เราจะเปลี่ยนกันซะที
เราจะยอมรับความเป็นรองนี้ไปนานแค่ไหน

และไม่ใช่ว่าเราจะไม่มีตัวอย่างให้เห็นว่า คนเอเชียก็ก้าวขึ้นมาเป็นเลิศในด้านต่างๆ ได้ ประเทศญี่ปุ่นก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจ

จากประเทศผู้แพ้สงคราม และเร็วๆ นี้ ประเทศเกาหลีใต้ก็รุดหน้าขึ้นมาอย่างน่าประทับใจ ทั้งๆ ที่ 30 ปีก่อนประเทศเขาล้าหลังกว่าประเทศเราในตอนนั้นเสียอีก และอีกไม่นานเราก็จะเห็นตัวอย่างเพิ่มจากประเทศเพื่อนบ้านที่เคยล้าหลังอย่างอินเดียหรือเวียดนาม ฯลฯ

เพราะฉะนั้น เราแก้ตัวไม่ได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ เพราะมีตัวอย่างให้เห็นอยู่เต็มตาแล้ว

หรือว่าจริงๆ แล้วคนไทยเราก็อยากเปลี่ยน อยากจะเป็น “ระดับโลก” ด้านใดด้านหนึ่ง **แต่ไม่รู้ว่าจะเปลี่ยนอย่างไร** เพราะไม่มีใครสอน

ทำอย่างไร ไประดับโลก

หลายคนอาจบอกว่า คนไทยไประดับโลกยาก เพราะรัฐบาลเราไม่

แข็งแรง หรือไม่ใส่ใจพอ จะยากเกินไป เพราะฉะนั้นไม่เริ่มดีกว่า
ผมขอตอบว่า...
คนส่วนใหญ่ไม่สามารถมีอิทธิพลว่า นโยบายของภาครัฐจะเป็นอย่างไร หรือสิ่งแวดล้อมจะเอื้ออำนวยหรือไม่ ต่อการที่คุณจะเป็นเลิศ **แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนมีอำนาจเหนือหมด ก็คือ มันสมองของตนเอง**

และ**สิ่งนั้นสิ่งเดียวก็เกินพอสำหรับการ “เปลี่ยนโลก” ได้แล้ว**

หนังสือเล่มนี้ สำหรับใคร

ผมมีความเชื่อว่า วิธีที่ดีที่สุดที่จะช่วยให้ประเทศโดยส่วนรวมพัฒนาได้รวดเร็วเท่ากับหรือมากกว่าต่างชาติได้ คนในชาติต้องมีคุณภาพก่อน คนไทยก็เป็นระดับโลกได้ ถ้ารู้ว่าคนที่เป็นเลิศระดับโลกคิดกันยังไง พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างไรก่อนโฟกัสไปที่ความเป็นเลิศของตนเอง ไม่ต้องรอให้สภาวะแวดล้อมเปลี่ยนแปลง ไม่ต้องรอให้เปลี่ยนรัฐบาล ไม่ต้องรอให้มีเงินมากขึ้นหรือเศรษฐกิจดีขึ้น ไม่ต้องรอให้คนอื่นวิ่งเข้ามาช่วย ไม่ต้องรอให้โอกาสวิ่งเข้ามาหา
มีสิ่งมากมายที่คุณทำได้ในตอนนี้ โฟกัสไปที่การทำให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่
หลังจากผมได้ใช้เวลาศึกษาคนเก่งๆ ในสาขาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นดนตรี กีฬา หรืองานสร้างสรรค์อื่นๆ มาค่อนชีวิต ทั้งใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติจนได้ผลสำเร็จ ก็จึงสรุปผลได้ดังนี้

"คนที่เป็นเลิศ ไม่ว่าในสาขาใดก็ตาม
มีทักษะการใช้พลังสมอง (MENTAL SKILLS) ที่คล้ายๆ กัน"

แม้ว่าเนื้อหาในการพัฒนาการทางด้านดนตรี กีฬา วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ฯลฯ จะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่**ทักษะในการคิด การใช้สมอง** และ**องค์ประกอบ**ที่จะดันให้**เป็นเลิศ**นั้น จะคล้ายๆ กัน เช่น สมาธิ (focus หรือ concentration) การจินตนาการ การเห็นภาพก่อนเกิด วินัย ฯลฯ
ถ้าเราได้เพิ่มพูน**เทคนิคความเป็นเลิศ**แบบ "ระดับโลก" เราก็จะเป็นระดับโลกได้เหมือนกัน ไม่ว่าในสาขาใดก็ตาม

ทักษะการใช้พลังสมองต่างๆ เหล่านั้น ได้นำมารวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ เป็น**กฎแห่งความเป็นเลิศ** 36 ข้อ

ตัวอย่าง

1. หนังสือเล่มนี้ สำหรับคนที่ต้องการเป็นเลิศ

หนังสือเล่มนี้ ไม่จำเป็นว่าใช้ได้สำหรับคนที่ต้องการประสบความสำเร็จระดับโลกเท่านั้น แต่ผมมีความประสงค์ที่จะเขียนแบ่งปันให้คนไทยทุกคนที่ต้องการเป็นเลิศในสาขาที่ตนชอบ เพื่อให้ดึงศักยภาพที่มีออกมาใช้ให้มากที่สุด ไม่ว่าคุณจะเป็นเซลส์ที่ต้องการขายให้เป็นที่หนึ่งของบริษัท นักเรียนนักศึกษา พ่อค้า นักธุรกิจ หรือคนทำงาน ฯลฯ

2. หนังสือเล่มนี้ สำหรับคนที่ต้องการเป็น "ระดับโลก"

แรงจูงใจหลักที่ทำให้ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ ก็คือโอกาสที่จะได้แบ่งปันทักษะการคิดให้กับคนไทยรุ่นใหม่ เพื่อที่เราจะได้เห็นอนาคตใหม่ของประเทศไทย ที่มีคนไทยเก่งระดับโลกในด้านต่างๆ จำนวนมาก

สำหรับคนไทยรุ่นใหม่ที่จะก้าวไปในระดับโลก ผมคิดว่าเรามีข้อเสียเปรียบอยู่หลายเรื่อง เพราะประเทศใหญ่ที่มีอำนาจและพลังเงินมากมายมหาศาลกว่า และมีอุปกรณ์ช่วยเหลือที่ทันสมัย ก็กำลังดันคนของเขาอยู่

ฉะนั้น เราต้องหาวิธี "หาข้อได้เปรียบ" ด้วยวิธีอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการประหยัดเวลา การเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของผู้อื่น ฯลฯ ซึ่งเทคนิคต่างๆ ได้รวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้แล้ว

3. หนังสือเล่มนี้ สำหรับคนธรรมดา

หนังสือเล่มนี้ สำหรับคนที่ไม่ได้เกิดมาฉลาดเลอเลิศ ไม่ได้มีต้นทุนทางฐานะของครอบครัวอย่างมากมาย แต่เพียงต้องการจะ "ลองทำ" ดูว่าขีดสุดของความสามารถเราจะอยู่ที่ไหน ถ้าเราทำให้ดีที่สุดแล้วจะเป็นอย่างไร

“ถ้าเรารู้จักดึงศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเราทั้งหมดมาใช้
เราจะต้องประหลาดใจในความสามารถของเราเอง”

- บัณฑิต อึ้งรังษี -

4. หนังสือเล่มนี้ ในทางหนึ่ง เป็นส่วนเสริมของ “ต้องเป็นที่หนึ่งให้ได้”

หนังสือเล่มแรกของผม ในแง่ที่ว่าเป็นข้อคิดที่เพิ่มจาก 39 ข้อของเล่มแรก และขยายความบางตอนจากเล่มนั้นที่ผมมีความประสงค์ที่จะเจาะให้ลึกซึ้งขึ้น

ตัวอย่าง

คนคนเดียว ก็สามารถเปลี่ยนโลกได้

ผมรู้อย่างแน่นอนในความจริงข้อนี้

“มนุษย์ทุกคนมีความสามารถที่เปลี่ยนโลกนี้ได้”

ฟ้าไม่ได้ “ลิขิต” มาแล้วว่า คนนี้โตขึ้นมาจะเป็น เนลสัน มันเดลา คนนั้นจะเป็นมหาตมะ คานธี เป็นแม่ชีเธเรซ่า สตีฟ จ๊อบส์ หรือ มาร์ติน ลูเธอร์ คิง

คนเหล่านั้นไม่ได้เป็นคนยิ่งใหญ่แต่กำเนิด แต่เป็นคนธรรมดาๆ ที่ตัดสินใจทำในสิ่งที่ไม่ธรรมดา

A Great Person is an ordinary person who decides to do great things.

บุคคลที่ยิ่งใหญ่ คือ คนธรรมดาๆ ที่ตัดสินใจทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่

มหาตมะ คานธี เป็นเด็กที่มีสติปัญญาปานกลาง เริ่มต้นอาชีพด้วยการเป็นนักกฎหมายในอาฟริกาใต้ แต่เริ่มไม่พอใจในการแบ่งชั้นวรรณะ และการเหยียดผิว

คานธี **เปลี่ยนโลกได้** โดยการทำให้ประเทศมหาอำนาจอย่างอังกฤษ ต้องยอมคืนอิสรภาพให้กับคนอินเดีย

หรือในปัจจุบัน การที่คนที่ชื่อ **มร.อเบรอู** (Abreu) ของประเทศเวเนซูเอล่า เมื่อ 30 ปีที่แล้ว เริ่มต้นจัดตั้งโครงการช่วยคนยากจนโดยใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือ ให้เด็กได้ร่วมกิจกรรมที่สร้างสรรค์แทนที่จะใช้เวลาไปทำอาชญากรรม เสพยาเสพติด ฯลฯ จนในขณะนี้โครงการนั้นได้ขยายจนมีผลต่อคนกว่าครึ่งล้านคน เปลี่ยนสภาพสังคมของประเทศนั้นอย่างสิ้นเชิง

มร.อเบรอู **เปลี่ยนโลกได้** โดยสามารถเปลี่ยนชีวิตคนกว่าครึ่งล้านคนให้ไปในทางที่ดีขึ้น

ไอเดียที่น่าตื่นเต้นกว่านั้นก็คือ **ใครๆ ก็เปลี่ยนโลกได้** คนธรรมดาอย่างคุณและผมก็ทำได้

ไม่จำเป็นต้องเป็นคนรวยมหาศาล หรือมีอำนาจล้นพ้น
ไม่จำเป็นต้องเป็นรัฐมนตรี หรือประธานาธิบดี

ถ้าคนไทยคนเดียว เปลี่ยน *โลก* ได้
คนไทยหลายคน เปลี่ยน *ประวัติศาสตร์โลก* ได้

ที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่าไอเดียแรก ก็คือถ้าคนๆ เดียวสามารถทำได้ขนาดนี้ ถ้าหลายๆ คนในประเทศช่วยกันล่ะ ผลนั้นจะมหาศาลถึงขนาดเปลี่ยนประวัติศาสตร์โลกได้

ผมสามารถจินตนาการถึงภาพที่ประเทศไทยมีชื่อเสียงที่ดี ทั้งโลกให้ความเคารพ
ผมสามารถจินตนาการถึงภาพที่ประเทศไทย สามารถ “บุกโลก” ได้ในการส่งออกวัฒนธรรม สินค้า บุคลากรที่มีคุณภาพ
ผมสามารถจินตนาการถึงทศวรรษต่อไปที่ประเทศไทยมีคนเป็นระดับโลกในทุกสาขา
ฯลฯ

คุณล่ะ สามารถจินตนาการได้ไหม
และถ้าคุณสามารถจินตนาการได้
คุณจะร่วมลงมือทำกับผมไหม

บัณฑิต อึ้งรังษี
@ BunditUngrangse
www.Bundit.org

จุดประสงค์ :

ผมมีความฝันว่า ในอนาคตอันใกล้ ประเทศไทยจะสามารถผลิตบุคลากรรุ่นใหม่ที่สามารถเป็นเลิศแซงหน้าต่างชาติในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการกีฬา ดนตรี ศิลปะแขนงต่างๆ วิทยาศาสตร์ ภาพยนตร์ ฯลฯ

ผมไม่ใช่แค่เชื่อว่ามันเป็นไปได้ ผมรู้ว่ามันเป็นไปได้อย่างแน่นอน เพราะผมเข้าใจ และปฏิบัติกฎตายตัวของโลกที่ว่า
“มนุษย์จะพัฒนาการไปอย่างที่ตนคิด”
ถ้าเราอยากเห็นอนาคตของเยาวชน
เราต้องเปลี่ยนการคิดของเขาในปัจจุบัน

ผมขอทำในส่วนที่ผมทำได้ คือ ให้ข้อคิดต่างๆ ที่ตนเองได้เรียนรู้มาจากการไปฝ่าฟันแข่งขันทำงานในต่างประเทศ ได้เจอคนเก่งๆ มาทุกประเภท ในระดับนานาชาติ

ข้อคิดเหล่านี้ ผมหวังว่าอาจเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนไทยไม่มากก็น้อย

36 หลักการ
แห่ง ความเป็นเลิศ

36 PRINCIPLES OF EXCELLENCE

1. เขียนความฝันลงไป
MAKE A DREAM LIST

ผมเน้นมาตลอดในเรื่องของ**การคิดใหญ่ และฝันใหญ่**
เป็นเพราะผมรู้ถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของการคิดและฝันของมนุษย์
แต่มีปัจจัยสำคัญแห่งความฝันอันหนึ่งซึ่งเรามักจะละเลยกัน
ปัจจัยนี้ทำให้ความฝันมีโอกาสเป็นจริงได้มากขึ้นเป็นทวีคูณ
นั่นก็คือ

การเขียนความฝันลงไป!

ไม่ว่าสิ่งไหนที่คุณต้องการ จงเขียนมันลงไป
ในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสุขภาพ เงิน ความสัมพันธ์กับผู้อื่น
สิ่งของที่อยากได้ ความสำเร็จในหน้าที่การงานหรือการเรียน ฯลฯ
ยิ่งมีรายละเอียดเยอะยิ่งดี

ข้อแตกต่างระหว่างคนที่ได้ความฝันเพราะเขียนฝันกับคนที่ไม่ได้อยู่ตรงนี้ครับ

คนที่ไม่ได้ : *ผมอยากประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน*
คนที่ได้ : ดิฉันต้องการมีตำแหน่งเป็นผู้บริหาร ก่อนอายุ 30 ปี

คนที่ไม่ได้ : *ดิฉันต้องการมีเงินเยอะๆ*
คนที่ได้ : ***ก่อนอายุ 24 ปี ผมต้องการมีเงินเก็บไว้ลงทุนเพื่อก่อร่างสร้างตัว เป็นจำนวน 1 ล้านบาท***

คนที่ไม่ได้ : *ผมอยากเป็นนักเทนนิสเก่งๆ*
คนที่ได้ : ***ก่อนอายุ 16 ปี ผมต้องการเป็นมือวางอันดับไม่เกิน... ของโลก***

ตัวอย่าง

พอจะเห็นความแตกต่างไหมครับ
ความแตกต่างนั้นอยู่ที่การจำเพาะเจาะจง และรายละเอียด

Dream List

ความฝันไม่จำเป็นต้องมีอย่างเดียว
ยิ่งมีมาก ยิ่งดี
เพราะความฝันบางอย่าง อาจใช้เวลาในการเกิด
ถ้ามีความฝันในหลายๆ เรื่อง ก็จะมี **“ความฝันที่เป็นจริง”**
ได้อยู่เรื่อยๆ ทำให้ชีวิตสนุกสนาน มีรสชาติ
และเพิ่มทั้งความเชื่อมั่นในตนเองและความเชื่อมั่นในพลัง
ของความฝัน

มีเด็กหนุ่มชาวอเมริกัน ชื่อ จอห์น กอดดาร์ด แอบไปได้ยิน
คุณพ่อกับเพื่อนของท่านสนทนากันในวัยซราถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกท่าน
เสียใจที่ไม่ได้ทำในชีวิตที่ผ่านมา แม้สำนึกได้ก็สายเสียแล้ว
จอห์นมุ่งมั่นว่าจะไม่เป็นอย่างพวกท่านเมื่อบั้นปลายชีวิตมาถึง
เขาจึงนั่งเขียน **"ลิสต์ความฝัน"**-- สิ่งที่ตนเองอยากทำให้สำเร็จ
ในชีวิตทั้งหมด 127 อย่าง
เมื่อจอห์นอายุได้ 60 ปี เขาได้ทำสำเร็จแล้ว 115 อย่าง
ไม่ว่าจะเป็นการได้พบผู้นำต่างๆ ของโลก รวมทั้งพระสันตะปาปา
ได้เดินทางไปทั่วโลกมากกว่า 100 ประเทศ
และการเป็นนักบินที่ขับเครื่องบินได้ 48 ประเภท ฯลฯ
(ถ้าอยากรู้รายละเอียดความฝันของเขาทั้ง 127 อย่าง
ไปดูที่ http://www.johngoddard.info ครับ)

ผมขอรับประกันว่า **นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก**
ทุกอย่างในโลกนี้ เกิดขึ้นที่ **"ความคิด"** เป็นอย่างแรกก่อน

ผมมีประสบการณ์กับตนเองมากมายในเรื่องความฝัน
เมื่อตอนเด็กๆ ผมได้ตั้งความฝันให้กับตนเองในเรื่องต่างๆ มากมาย
เป็นเพราะผมรู้สึกตัวว่าด้อยกว่าเพื่อนๆ ที่อยู่รอบตัว
ทั้งความสามารถ ฐานะ ความเชื่อมั่นในตัวเอง ฯลฯ
จึงพยายามฝันให้มันใหญ่แบบไม่ค่อยมีใครทำได้

ไม่ว่าจะเป็นทั้งเรื่องของบ้านที่อยากอยู่ในอนาคต ภรรยาที่อยาก
ได้เป็นฝรั่ง อาชีพการงานที่ชอบการได้เดินทางไปทั่วโลก ทำงาน
ในสิ่งที่คนต่างชาติเคารพได้ ระดับคนที่จะได้ทำงานด้วยและได้
เป็นเพื่อนด้วย รถที่จะได้ขับ ฯลฯ

เป็นเรื่องแปลกของความฝัน

ถ้าเราไม่ล้มเลิกที่จะฝัน ส่วนใหญ่แล้วฝันจะเป็นความจริงได้ง่าย
กว่าที่คิด
ฝันบางอย่างเกิดขึ้นเองโดยเราไม่ต้องออกแรงมากก็มี
แค่เรารู้ว่าต้องการอะไร และคิดถึงมันบ่อยๆ
สิ่งนั้นถูก **"ดึงดูด"** เข้ามาหาเรา หรือเราถูกดูดเข้าไปหามัน
อย่างเป็นธรรมชาติ
(ผมเพิ่งมาค้นพบว่า ปรากฏการณ์นี้มีอยู่ทั่วไปมากกว่าที่เราคิด
ไบรอัน เทรซี่ นักเขียน นักพูดเกี่ยวกับความสำเร็จชื่อดัง ได้เล่าว่า
นักเรียนที่เขาสอนในเรื่องการตั้งเป้าหมาย หลายคนบอกว่าสิ่งที่
ได้เขียนไป แม้ไม่ได้เอากลับมาดูอีกเลยหลังจากเขียนแล้ว
80 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนนั้นเป็นความจริงขึ้นมา
โดยไม่ได้ออกแรงมาก)

เมื่อผมได้ผ่านประสบการณ์เหล่านี้มาแล้ว
จึงคิดได้ว่า ยิ่งเราฝันมากๆ เท่าไหร่ ยิ่งดี
และยิ่งเขียนลงไป ยิ่งดีใหญ่
เพราะยิ่งเป็นการเน้นไปให้จิตใต้สำนึกมากขึ้น

อีกอย่างหนึ่ง
เมื่อทำฝันข้อหนึ่งข้อใดสำเร็จแล้ว
ข้ออื่นๆ จะง่ายขึ้นอีกเยอะ
เพราะพลังใจและความสนุกจะมีเพิ่มมากขึ้นหลายเท่า

กล้าฝันกันเถอะครับ
เพราะคุณจะรู้ว่า ความฝันมันเป็นความจริงได้ง่ายกว่าที่คิด!

ผมมีตัวอย่างลิสต์ความฝันที่ผมทำไว้เมื่ออายุ 18 ปี
โดยใช้ จอห์น กอดดาร์ด เป็นโมเดล
สำหรับแบบฟอร์มลิสต์เพิ่มเติม ดาวน์โหลดได้ที่ www.Bundit.org

MY DREAM LIST

(เขียนตอนวันครบรอบ 18 ปี – วันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ.1988 อัพเดททุกปี)

No.	สำเร็จ	ความฝัน / เป้าหมาย	หมายเหตุ
1.	✓	เป็นวาทยกรระดับนานาชาติ	เป็นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990
2.	✓	ลงหน้าปกหนังสือพิมพ์ Los Angeles Times	ค.ศ.1996
3.	✓	ลงหน้าปกหนังสือพิมพ์ New York Times	ค.ศ.2002
4.	✓	คอนดักท์วง New York Philharmonic Orchestra ของอเมริกา	ค.ศ.2005
5.		คอนดักท์วง Vienna Philharmonic Orchestra ของออสเตรีย	
6.	✓	คอนดักท์วง Los Angeles Philharmonic Orchestra ของอเมริกา	ค.ศ.1997
7.		แสดงหน้าทัชมาฮาล ของอินเดีย	
8.		แสดงที่พระราชวังต้องห้าม ของจีน	
9.	✓	คอนดักท์ที่โรม	
10.		แบ่งปันดนตรีที่ผมรัก (คลาสสิก และแจ๊ส) ให้ถึงคนมากที่สุด	
11.		สร้างคนไทยรุ่นใหม่ ให้ใช้ศักยภาพอย่างเต็มที่ เป็นที่หนึ่งของโลกในสาขาต่างๆ (ไม่เฉพาะดนตรี)	
12.		สอนลูกทุกคนให้ใช้ศักยภาพ ได้อย่างเต็มที่	
13.	✓	ตระเวนพูด สอนให้คนไทยเข้าใจเกี่ยวกับ “การทำความฝันให้เป็นความจริง”	ทำอยู่

14.	✓	หนังสือทั้งสามเล่มที่ผมเขียน ขายได้เกินหนึ่งแสนเล่มทั่วโลก	ได้แล้ว กว่านี้ตั้งแต่แรก!
15.		หนังสือที่ผมเขียนได้รับการแปล เป็นภาษาอังกฤษ และจีน และเป็น International Bestseller ขายได้เกินหนึ่งล้านเล่มทั่วโลก	ภาษาอังกฤษ ได้รับการแปลแล้ว
16.		ความสำเร็จได้ถูกนำเสนอใน CNN	
17.		ลงหน้าปกหนังสือ Time Magazine	
18.	✓	มีภรรยาเป็นฝรั่งที่มีหน้าตาและจิตใจงดงาม และเข้าใจวัฒนธรรมไทย	นอกจากเข้าใจแล้ว ยัง “พูด” ไทยได้อีก
19.	✓	เล่นคอนเสิร์ตร่วมกับนักดนตรีดังๆ ของโลก	หลายคนแล้วเช่น Maxim Vengerov, Mikhail Pletnev, etc.
20.	✓	ได้พบกับ John Williams นักประพันธ์เพลงประกอบภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก	ผู้แต่งเพลง Star Wars, Indiana Jones, Jaws, Jurassic Park, etc. ท่านมาดูคอนเสิร์ตผม ในลอสแองเจลิส ปี ค.ศ.1997 และเขียนจดหมายแนะนำให้
21.		สร้างบ้านในฝันในประเทศไทย และอเมริกา	
22.		หน้าท้องแบน	ยากที่สุด ในจำนวนทั้งหมด
23.		น้ำหนักพอดีเสมอ (ideal weight)	
24.	✓	ได้พบตัวจริงกับ “ฮีโร่ของผม” คุณสุบิน เมธา วาทยกรเอกของโลก	นอกจากได้พบแล้ว ยังทำงานด้วยกันด้วย
25.	✓	เรียนวิชาการเป็นวาทยกรกับ ยอร์มา พานูล่า ครูที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก	

ตัวอย่าง

26.	✓	ได้วาทยกรระดับโลกคนใดคนหนึ่งเป็นพี่เลี้ยง (mentor) Lorin Maazel	เป็นเวลา 3 ปี
27.	✓	ได้เข้าเรียนปริญญาโทในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของอเมริกา University of Michigan	
28.		คอนดักท์อุปรากรเรื่อง Carmen	
29.	✓	คอนดักท์ในบ้านเกิดตนเอง ประเทศไทย	เกิดขึ้นครั้งแรก สองปีหลังจากชนะการแข่งขันที่นิวยอร์ก
30.	✓	คอนดักท์ซิมโฟนีหมายเลข 9 ของเบโธเฟ่น	ธันวาคม ค.ศ.2005 อายุ 35 ปี ที่เกาหลีใต้ นักร้อง 400 คน
31.	✓	คอนดักท์คณะนักร้องประสานเสียงที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก มอร์มอน ทาเบอร์นาเคิล ไควร์ (Mormon Tabernacle Choir)	ปี ค.ศ.2003
32.	✓	พูดภาษาอังกฤษคล่องเหมือนคนอเมริกัน	สำเร็จแล้ว
33.	✓	บินทั่วโลก โดยชั้นธุรกิจหรือชั้นหนึ่งตลอด (โดยไม่ต้องออกค่าตั๋วเอง)	ต้องขอบคุณการบินไทยด้วยครับ
34.	✓	พักโรงแรมห้าดาวตลอดเมื่อเดินทาง (โดยไม่ต้องออกค่าใช้จ่ายเอง)	สี่ดาวบ้าง ห้าดาวบ้าง ยังไม่ถึงเป้า 100 %
35.	✓	ออกดีวีดี	
36.	✓	มีลูกที่ฉลาด สวยงาม และแข็งแรงสมบูรณ์	
37.	✓	เลือกงานได้ (ทำงานเฉพาะกับคนและวงที่ชอบ)	
38.	✓	ได้พบกับตัวจริงของนักกีต้าร์คลาสสิกระดับโลกคนโปรด Mr.Christopher Parkening	ได้ทำงานด้วยกัน ปี ค.ศ.1998

39.	✓	ได้รับเชิญไปทำงาน กำกับวงออร์เคสตร้าทั่วโลก	
40.	✓	เป็นวิทยากร (speaker) ระดับนานาชาติ	ตอนนี้
41.		คอนดักท์เพลงชาติของตนเอง	คอนดักท์ เพลงชาติอเมริกัน มาแล้วกว่า 100 ครั้ง เพลงชาติอิตาลี 3 ครั้ง ยังไม่เคยคอนดักท์ เพลงชาติไทย
42.		รีไทร์ (เกษียณ หรือไม่จำเป็นต้องทำงาน) ตอนอายุ 42 ปี	
43.	✓	ได้รับการ review (คำวิจารณ์) ที่ดี โดยหนังสือพิมพ์ที่สำคัญต่างๆ ทั่วโลก	American Record Guide, Wall Street Journal Europe
44.	✓	แสดงที่คาร์เนกีฮอลล์	2 ครั้ง (ปี ค.ศ.1998 และ 2002)
45.	✓	ออกแผ่นเสียงร่วมกับภรรยา นักร้องเพลงแจ๊ส แมรี่ โจนส์ (อึ้งรังษี)	ปี ค.ศ.2008
46.	✓	มีคอนโดสวยริมแม่น้ำ	มีสามที่แล้ว
47.	✓	ช่วยนักดนตรีคลาสสิกไทยรุ่นใหม่ ดันให้ประสบความสำเร็จระดับนานาชาติ หรือเป็นที่รู้จักมากขึ้น	
48.	✓	ชนะการแข่งขันกีต้าร์คลาสสิกระดับชาติ และนานาชาติ	ปี ค.ศ.1986 ชนะที่ 2 สยามกลการ ปี ค.ศ.1998 ชนะที่ 1 ในมลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา
49.	✓	ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ โดยการทำให้ท่านภูมิใจ	
50.	✓	เล่นเครื่องดนตรีได้อย่างน้อยสามอย่าง	เปียโน กีต้าร์ และไวโอลิน

ตัวอย่าง

51.	✓	แต่งเพลงสำหรับวงออร์เคสตร้าวงใหญ่	
52.		ได้รับเชิญไปแสดงคอนเสิร์ตที่ United Nations ใน New York	
53.		อยู่ใน Time Magazine list “100 Most Influential People in the World”	
54.	✓	พิสูจน์ว่า คนไทยก็มีความสามารถเป็นที่หนึ่งของโลกได้ (ในเรื่องที่ฝรั่งยอมรับและยกย่อง)	
55.	✓	พูดภาษาอิตาลี	
56.	✓	รู้ภาษาเยอรมัน	
57.	✓	รู้ภาษาฝรั่งเศส	
58.	✓	แข่งว่ายน้ำชนะ	
59.	✓	เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่อง จิตวิทยาความสำเร็จ	
60.	✓	ออกซีดีและหนังสือกับค่ายดังๆ	
61.	✓	ได้รับเชิญจากรายการทีวีสำคัญๆ มากมายทั้งในและต่างประเทศ	
62.		สอนเด็กไทย 10,000 คน ให้ประสบความสำเร็จแบบ “World Class”	
63.	✓	แสดงคอนเสิร์ตที่เวนิส (อิตาลี)	
64.	✓	คอนดักท์เพลงของ มาห์เลอร์ (Gustav Mahler) กับวงออร์เคสตร้าขนาดใหญ่และดีๆ ของยุโรป	
65.	✓	สร้างครอบครัวที่อบอุ่น และมีความสุข	
66.	✓	พัฒนาความสามารถการเป็นผู้นำ	
67.	✓	แสดงคอนเสิร์ตในยุโรปและอเมริกา 400 ครั้ง ก่อนอายุ 40 ปี	ตอนนี้ 37 ปี แสดงมากกว่า 400 ครั้งแล้ว

ตัวอย่าง

2. วิธีทำความฝัน ให้เป็นจริงเร็วขึ้น

SPEED UP YOUR DREAMS

การเขียนความฝันทำให้ความฝันมีโอกาสเป็นจริงได้มากขึ้น แต่ระยะเวลาอาจช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง

แต่ถ้าคุณอยากให้**ความฝันเป็นจริงเร็วขึ้น** วิธีง่ายๆ ก็คือ

คิดและพูดถึงมันตลอดเวลา!

ยิ่งคุณคิดถึงมัน ฝันถึงมัน พูดถึงมันมากเท่าไร บ่อยเท่าไร สิ่งนั้นยิ่งถูก "ดึงดูด" เข้ามาหาคุณเร็วขึ้น
และคุณก็จะไม่มีทางเลือก นอกจากจะต้องเริ่มเดินหน้าเข้าหาความฝันนั้นๆ

เหตุผลก็มาจากกฎธรรมชาติของโลกข้อที่ว่า
What you focus on, expands.
สิ่งที่คุณเพ่งความสนใจไป ก็จะโตขึ้น

ตอนผม **“คลั่งไคล้”** การเป็นวาทยกร
ผมสงสารคนรอบข้างมาก
เพราะเป็นสิ่งเดียวที่ผมพูดและคิดถึงอยู่ตลอดเวลา
คนรอบข้าง (คุณพ่อ คุณแม่ เพื่อน ฯลฯ) ต้อง **“ทนฟัง”**
ผมเล่า (โม้) ว่า ผมจะทำสิ่งนี้สิ่งนั้นให้ได้ก่อนอายุเท่านั้นเท่านี้
ผมจะไปหาหนังสือทุกเล่มมาอ่าน เกี่ยวกับเรื่องการเป็นวาทยกร
ไม่ว่าจะเป็นประวัติคนที่ประสบความสำเร็จในสาขานี้ในระดับที่
ผมต้องการไปถึง
ไม่ว่าจะเป็นการฟังดนตรีออร์เคสตร้าทุกๆ วัน แม้กระทั่งเวลาเดิน
(ใช้ Walkman) เวลาเข้าห้องน้ำ แต่งตัว ขับรถ ต่อแถว ฯลฯ
หรือการอ่านหนังสือทุกเล่มที่จะพัฒนาความสามารถในทุกด้าน
ของตนเอง ที่จะทำให้ตนเองเก่งขึ้น
ในห้องนอนของผม ผมทำแบบจำลองวงออร์เคสตร้าทั้งวง เพื่อผม
จะได้ฝึกจินตนาการตลอดเวลาว่า เมื่อไรที่ผมได้มีโอกาสไปยืน
คุมวงแล้ว หมายความว่าไม่มีการพลาด

หรือการเรียนภาษาให้เก่ง ทั้งภาษาอังกฤษ และภาษายุโรป (อิตาลี
ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ)
หรือการฝึกฝนเครื่องดนตรี และศิลปะการเป็นวาทยกร ฯลฯ

เรียกว่าหายใจเข้าหายใจออก เป็นเรื่องการเป็นวาทยกร
วันๆ คิดอยู่แต่เรื่องเดียว
“ทำอย่างไร ผมจะเก่งกว่าคู่แข่งต่างชาติได้”

เมื่อผมได้ไปเรียนระดับปริญญาตรีทางดนตรีในที่สุด
ก็รู้สึกว่าตนเองได้พัฒนาก้าวหน้าไปกว่าเพื่อนร่วมชั้น
ที่เป็นคนออสเตรเลียมากแล้ว
คนเหล่านั้นไม่ใช่คู่แข่งผมเลย

วิธีปฏิบัติ
แน่นอน **“การฝึกใฝ่”** แบบนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะการดนตรี
ไม่มีข้อจำกัดเลยว่าคุณจะเอาไปใช้กับเรื่องใด
สิ่งใดที่คุณอยากได้มันมากจริงๆ
ถ้าคุณคิดและพูดถึงมันบ่อยๆ
หายใจเข้าหายใจออกเป็นสิ่งนั้น
ความฝันนั้นก็จะเป็นจริงเร็วขึ้น

ตัวอย่าง

ประวัติวาทยกร บัณฑิต อึ้งรังษี

บัณฑิต อึ้งรังษี เป็นวาทยกรชาวไทยที่ได้รับการยอมรับจากนานาชาติว่าเป็นวาทยกรรุ่นใหม่ที่สำคัญคนหนึ่งของโลก จากการที่เขาได้รับรางวัลการแข่งขันวาทยกรที่สำคัญที่สุดในโลก ที่คาร์เนกีฮอลล์ (Carnegie Hall) ในมหานครนิวยอร์ก โดยบัณฑิตเป็นผู้ชนะเลิศจากผู้เข้าแข่งขัน 362 คนทั่วโลก และได้รับเชิญไปอำนวยเพลงให้กับวงออร์เคสตร้าที่สำคัญ และยังได้รับการกล่าวขวัญถึงจากหนังสือพิมพ์และสื่อสำคัญต่างๆ ได้แก่ Los Angeles Times, New York Times, American Record Guide ฯลฯ

สำหรับรางวัลในประเทศไทย คุณบัณฑิตได้รับการแต่งตั้งจากกระทรวงวัฒนธรรมให้เป็น "ทูตวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย" ในปี พ.ศ.2549 และได้รับรางวัล "ศิลปาธร" ในปี พ.ศ.2548 เขาคือวาทยกรที่ได้รับเกียรติคุมนักดนตรีและนักร้องจากไทยและต่างประเทศกว่า 200 ชีวิต ในงานคอนเสิร์ตหน้าพระที่นั่งอนันตสมาคม วันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ.2552 ต่อหน้าผู้ชมทั้งสดและทางโทรทัศน์กว่า 5 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2554 เขาได้รับเกียรติให้เป็นวาทยกรในมิวสิกวิดีโอประวัติศาสตร์ "ครองแผ่นดินโดยธรรม" อำนวยเพลงนักดนตรีและนักร้องนับพันคน

ทุกวันนี้บัณฑิตยังคงทำงานดนตรีที่เขารักกับวงออร์เคสตร้าทั่วโลก งานในประเทศไทยของเขาครอบคลุมไปถึงการช่วยพัฒนาคนไทยรุ่นใหม่ ด้วยการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์เป็นหนังสือ และการบรรยายให้องค์กรต่างๆ

บัณฑิต แต่งงานกับ แมรี่ โจนส์ นักร้องเพลงแจ๊ส/ป๊อปชาวอเมริกัน มีบุตรสาวด้วยกันสี่คน

บัณฑิต อึ้งรังษี นำซ้อมนักดนตรีในนิวซีแลนด์

คนที่เป็นเลิศ ไม่ว่าในสาขาใดก็ตาม
มีทักษะ *การใช้พลังสมอง* (*Mental Skills*) ที่คล้ายๆ กัน

ไม่ต้องสงสัย **โลกนี้เป็นโลกของการแข่งขัน!**

บัณฑิต อึ้งรังษี ได้แข่งขันกับคนเก่งๆ มาทั่วโลก ต่อเนื่องตลอด 20 ปี
เขารู้ว่าการจะเอาชนะคนเก่งระดับโลกให้ได้นั้น เขาต้อง "เหนือ" กว่า ทั้งด้าน *จิต* และ *สมอง*

หนังสือนี้ สำหรับทุกคนที่ต้องการเป็นเลิศ
สำหรับทุกคนที่ต้องการเป็น Top 1% ในสาขาของตนเอง อย่างที่ **บัณฑิต อึ้งรังษี** ได้พิสูจน์มาแล้วในระดับสากล

ตัวอย่าง

ในเล่มนี้ คุณจะได้เรียนรู้ทักษะฝึก *จิต* และ *สมอง* แบบ**แชมป์โลก** เช่น

- ทำไม *ความเร็ว* ได้เปรียบคนอื่น
- ทำอย่างไร *แซงหน้าฮีโร่* ของคุณเอง
- สร้าง *ความอึด* เพื่อการเอาชนะในสถานการณ์กดดัน
- การโปรโมทผลงานตนเอง
- เรียนรู้จากความผิดพลาดของ *ผู้อื่น*
- ทำอย่างไร ไม่ใส่ใจคำวิจารณ์
- วิธีมี *สมาธิ* สูงสุด
- ล้มแล้วลุกได้ ดีกว่าเดิมด้วย
- ฯลฯ

สิ่งที่ *ปรับสมบูรณ์ขึ้น* ในเล่มนี้

หมายเหตุ: หนังสือเล่มนี้เปลี่ยนชื่อมาจาก "WORLD CLASS" และปรับให้สมบูรณ์แบบขึ้น ดังนี้

1. สื่อประโยชน์ และจุดมุ่งหมายของหนังสือให้ชัดเจนขึ้น โดยการเปลี่ยนชื่อ
2. แก้คำผิด
3. คุ้มต้นทุนและราคา
4. เพิ่มเติมเนื้อหา
5. ปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะกับคนทั่วไปที่ต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นเลิศ
6. อธิบายความหมายในบางบทให้ชัดเจนขึ้น
7. แก้ปัญหาเรื่องหนังสือฉีกขาดง่าย

ไม่ว่าคุณ *ต้องแข่งขัน*
ระดับโรงเรียน ในที่ทำงาน ในระดับประเทศ ระดับโลก
ไม่ว่าคุณจะ *ต้องการเป็นเลิศ* ในสาขาใดที่คุณปรารถนา
หนังสือเล่มนี้มีเทคนิคที่คุณอาจคิดไม่ถึง

เทคนิคที่เป็น *"แก่น"* จากคนที่ประสบความสำเร็จจริงๆ

เพียงแค่เทคนิคเดียว
ก็อาจเปลี่ยนคุณให้กลายมาเป็น Top 1% ของสาขาคุณได้

คบบัณฑิต บัณฑิตพา ไปหาผล
รับข้อคิด คำคมดีๆ จากบัณฑิตตลอดวันได้ที่
@BunditUngrangse

ISBN: 978-616-7603-01-8

ราคา 195 บาท